

Κυριακή 10η Νοεμβρίου 2024

Κυριακή Η΄ Λουκᾶ.

(Λουκ. 10, 25 – 37).

«*ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον*» (Λουκ. 10, 34).

Τὴν πασίγνωστη παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη ἀκούσαμε σήμερα. Τὴν εἶπε ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ μᾶς δείξει ὅτι κοντινός ἄνθρωπος εἶναι κάθε ἓνας πού μπορούμε νὰ τόν ἀγαπήσουμε καί νὰ μᾶς ἀγαπήσει. Ἡ ἀγάπη φέρνει τούς ἀνθρώπους κοντά, ὄχι ἡ καταγωγὴ, ἡ συγγένεια ἢ τὸ συμφέρον.

Ὁ φιλότιμος Σαμαρείτης αἰσθάνεται ὡς δικό του ἄνθρωπο αὐτόν πού ἔπεσε θύμα τῶν ληστῶν. Τόν σηκώνει καί τόν ἐπιβιβάζει στό ζῶο του, ὑποβαλλόμενος ὁ ἴδιος στόν κόπο νὰ περπατήσει πεζός. Μέσα στήν κούρασή του ὁ Σαμαρείτης δέν ἀρκέστηκε στή δική του φροντίδα πρὸς τόν τραυματισμένο, ἀλλὰ «*ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον*». Αὐτό τὸ πανδοχεῖο

εἶναι ὁ τελικός προορισμός γιά τήν ἐπούλωση τῶν τραυμάτων. Τό πανδοχεῖο εἶναι ὁ χῶρος ὅπου τό θύμα τῶν ληστῶν θά λάβει τή φροντίδα πού τοῦ χρειάζεται. Μετά τίς πρῶτες βοήθειες πού τοῦ παρέχει μέ τό λάδι καί τό κρασί τῆς παρηγοριᾶς καί τῆς ἀλήθειας, τόν ὀδηγεῖ μέ κόπο στό πανδοχεῖο, ὅπου θά λάβει τήν πλήρη ἀποκατάσταση τῆς υἰγείας του.

Στό διάβα τῆς ζωῆς ὅλοι πέφτουμε θύματα τῶν νοητῶν ληστῶν, πού παραμονεύουν νά μᾶς πληγώσουν καί νά κλέψουν τήν περιουσία πού μᾶς χάρισε ὁ Οὐράνιος Πατέρας. Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά ἔχει γλυτώσει ἀπό τά τραύματα αὐτῶν τῶν ληστῶν. Ἡ πραγματικότητα στήν ὁποία ζοῦμε ὑπογράφει τήν ἀλήθεια αὐτῶν τῶν λόγων. Ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας στέκονται στό πεζοδρόμιο τῆς ζωῆς, ἀπογυμνωμένοι ἀπό τήν ἀρετή, μισοπεθαμένοι ἀπό τίς ἐξαρτήσεις καί τά πάθη. Τούς λήστεψε ὁ μισάνθρωπος διάβολος μέ τίς παγίδες του. Τούς καταλήστεψε ἡ κακία τῶν μοχθηρῶν ἀνθρώπων μέ τά ὑπουλα κτυπήματα καί τίς

κάθε είδους τρικλοποδιές. Τούς απογύμνωσε ή προσωπική τους αδυναμία να αντισταθούν στις επιθέσεις των νοητών ληστών. Πολλές φορές ο πραγματικός ληστής είναι ή δειλία, που φωλιάζει μέσα στην ψυχή, και όχι ο εξωτερικός εχθρός που κάνει επίθεση. Η παραβολή μας διδάσκει ότι οι διάφοροι εκπρόσωποι των κατασκευασμένων από ανθρώπους θρησκειών δεν βοηθούν στην αποκατάσταση των τραυματικών εμπειριών που έχουμε. Περνούν από δίπλα, μας κοιτούν και συνεχίζουν τη ζωή τους, αφού δεν έχουν την κατάλληλη καλλιέργεια για να μας φροντίσουν. Ο Θεός, όμως, δεν αφήνει τον άνθρωπο αβοήθητο. Για κάθε πληγωμένο υπάρχει ένας Καλός Σαμαρείτης. Σε όλους μας, όσες φορές και αν πέσουμε θύματα ληστρικών επιθέσεων, πάντοτε ο Καλός Θεός θα στείλει τον προσωπικό μας Σαμαρείτη να μας φροντίσει και να μας οδηγήσει στο πανδοχείο.

Αὐτό τό πανδοχεῖο εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ χῶρος μέσα στόν ὁποῖο κάθε στρατοκόπος τῆς ζωῆς θά βρεῖ τήν ἀνάπαυση καί τή θεραπεία του. Ἀπό τή στιγμή πού εἰσέρχεται κάποιος στόν χῶρο τοῦ ναοῦ, αἰσθάνεται ὅτι μπαίνει σ' ἕναν ἄλλο κόσμο. Πράγματι μπαίνει σ' ἕναν ἄλλο κόσμο! Εἰσέρχεται στόν προθάλαμο τῆς αἰωνιότητος. Ὁ ναός εἶναι τό μεγάλο παράθυρο πού κοιτάζει πρὸς τήν ὄγδοη ἡμέρα. Εἶναι ἕνα διαυγέστατο τηλεσκόπιο, πού διαπερνάει τά ἀστέρια τοῦ σύμπαντος καί βλέπει πίσω ἀπό τούς γαλαξίες. Βλέπει πίσω ἀπό τά ὅρια τοῦ κτιστοῦ τόν Ἄκτιστο, τόν Δημιουργό τοῦ παντός. Ὁ ναός εἶναι ὁ χῶρος ὅπου ἡ ἀδελφοσύνη δέν εἶναι εὐχή ἀλλά βίωμα καί ἐμπειρία. Μέσα στήν Ἐκκλησία τά βλέμματα τοῦ Θεάνθρωπου Λυτρωτῆ, τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῶν φίλων μας ἀγίων, τῶν ἀδελφῶν τῆς καθημερινότητος μᾶς παρακολουθοῦν, μᾶς στηρίζουν, μᾶς δίνουν τό νεῦμα καί τό σύνθημα πώς ὅλα θά πᾶνε καλά.

Ἡ Ἐκκλησία, ἐκτός ἀπό χῶρος ξεκούρασης καί ἀνάπαυσης, εἶναι καί χῶρος θεραπείας. Εἶναι τό πνευματικό πανδοχεῖο, στό ὁποῖο ἐφαρμόζεται ἡ ὀρθόδοξη θεραπευτική μέθοδος γιά τήν ἐπούλωση ὄλων τῶν ἐσωτερικῶν τραυμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι τό πνευματικό ἰατρεῖο, στό ὁποῖο Ἀρχίατρος εἶναι ὁ Χριστός, νοσοκόμοι καί φροντιστές οἱ ἱερεῖς καί συμπαραστάτες ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι ἀδελφοί. Μέσα στό ἰατρεῖο τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει ντροπή. Ὅλοι παρουσιάζουν τά παθήματα, τά τραύματα καί τίς ἀρρώστιες τους μέ θάρρος. Ὅλοι ζητοῦν μέ ταπείνωση βοήθεια. Τά φάρμακα φτάνουν γιά ὅλους. Δέν ὑπάρχουν ἐλλείψεις οὔτε σέ προσωπικό οὔτε σέ ἰατροφαρμακευτικό ὑλικό. Δέν ὑπάρχουν ἀσθένειες πού νά εἶναι πιά δυνατές ἀπό τόν Ἀρχίατρο Χριστό. Δέν ὑπάρχουν πληγές πού νά μήν μποροῦν οἱ νοσοκόμοι τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή οἱ ἱερεῖς, νά τίς καθαρίσουν, νά τίς δέσουν καί νά τίς φροντίσουν. Δέν ὑπάρχει πονεμένος, θλιμμένος, ἀπογοητευμένος, ταραγμέ-

νος, τρομαγμένος, απομονωμένος, άγχωμένος, έγκαταλελειμμένος, ρακένδυτος και κτυπημένος άνθρωπος, πού θά εισέλθει στην Έκκλησία και θά μείνει άφρόντιστος. Ό καθένας λαμβάνει θεραπεία. Ό καθένας λαμβάνει τήν προσωπική φροντίδα πού του ταιριάζει. Η Έκκλησία έχει ειδικό φάρμακο για κάθε τραῦμα και για κάθε τραυματία. Δέν υπάρχουν άπρόσωπες συνταγές. Υπάρχει μεμονωμένο ενδιαφέρον για τόν κάθε άσθενή προσωπικά. Ένώ ο ιατρός είναι ένας, ή φροντίδα είναι πολυποίκιλη και διαφορετική για τόν κάθε άρρωστο.

Η Έκκλησία είναι πανδοχείο πού, εκτός από ξεκούραση και θεραπεία, προσφέρει και γνώση. Προσφέρει τίς κατάλληλες εκείνες γνώσεις μέ τίς όποιες τό κάθε θύμα τών ληστῶν δέν θά ξαναπέσει στίς παγίδες τους. Προσφέρει τίς κατάλληλες οδηγίες, ώστε ο κάθε άσθενής νά παίρνει τά φάρμακα και όταν βρίσκεται μόνος του στό μονοπάτι τής ζωής. Η Έκκλησία είναι ένα πανδοχείο πού δέν

ἀγκυλώνει, δέν φυλακίζει καί δέν ἐγκλωβίζει τούς τροφίμους της. Εἶναι ἕνα νοσοκομεῖο πού κάνει τούς ἀσθενεῖς τόσο δυνατούς, ὥστε νά μποροῦν καί οἱ ἴδιοι νά γίνονται Καλοὶ Σαμαρεῖτες γιά τούς διπλανούς τους.

Ἡ Ἐκκλησία πολεμιέται ἀνά τούς αἰῶνες ἀνελέητα. Πολεμιέται μέ διαβολές, μέ χαρακτηρισμούς, μέ προκαταλήψεις, μέ ψέματα ἀπό ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο δέν βοηθοῦν τούς ἀνθρώπους, ἀλλά οὔτε καί θέλουν νά πάρουν οἱ ἄνθρωποι κάποια βοήθεια. Δέχεται κτυπήματα ἀπό τούς πνευματικούς νάνους, πού ἔχοντας ἐπίγνωση τῆς ἐλλειμματικότητάς τους ἀντιμάχονται καθετί ὑψηλό καί αἰώνιο. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, δέν σταματάει τήν ἀποστολή της. Πάντοτε θά φροντίζει τούς κτυπημένους τῆς ζωῆς. Ἡ Ἐκκλησία θά παραμένει πάντοτε τό πνευματικό πανδοχεῖο πού θά ξεκουράζει, θά θεραπεύει καί θά μορφώνει τούς πληγωμένους αὐτοῦ τού κόσμου, γιά νά τούς κάνει ὑγιεῖς καί δυνατούς, ἄξιους καί δοξασμένους πολίτες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.